

dolžnost v tej težki preizkušnji duha bi bila, da ne silimo v skrajnosti, marveč smo radikalni v sredini, čeprav je to malo mikavno v današnji dobi. Radikalni moramo biti prav tako v ljubezni, kakor sta oba ekstrema v sovraštvu in nasilju; radikalni moramo biti v svojem priznavanju duhovnega sveta, kakor sta oba ekstrema radikalna v negaciji njegovi. Samo s takim širokim pojmovanjem katolištva moremo pomagati sodobnemu človeku iz obupne krize duha, moremo hraniti največjo dobrino duhovne svobode zapadni Evropi, da jo ji damo, kadar bo zopet zahrepenela po nji.

JOŽA VOVK

PRIHOD

Kot luč neznana v tegobo noči razlita
prišel, Gospod, si mimo koč, obdan
od legij angelov, kadilnice nosečih.
Stopil si mimo milijonov duš klečečih
na tleh, vseh sključenih, drhtečih.
Ob koncu vasi obstal si nem, čakajoč,
da vrata moje hiše se odpro in vstopiš.

Skoz zavese prav do tal spuščene vidim
drhtečo množico, pojočo psalme svetih,
roke stegujočih, v tvoj plašč ujetih.
V moj blede hram lovi se vstopna pesem.
Lesene stene v daljo se razmikajo,
strop se naglo dviga, širi se v nebo.
Oči mi v svetem videnju usihajo,
o, pal bom, pal bom na zemljo:
Moj greh, moj greh, o véliki moj greh —

O, zdaj ni senc, ne sten in ne zaves,
povsod je luč, povsod je del nebes.
Kot da sem z romanja se skrušen vrnil.
Še meni s sinjim trakom ledja zdaj prepaši,
še meni zlato daj kadilnico v roké,
za strežnika ti bom pri sveti maši.